

Arrest

nr. 136 158 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 5 maart 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 18 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29 april 2014, bij arrest nr. 123 333, weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en verwierp aldus het beroep van de verzoekende partij.

Op 24 december 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) genomen. Ook tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11 juni 2014, bij arrest nr. 125 474, verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring.

Op 28 juli 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 september 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheid.

Eveneens op 23 september 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

Tegen beide beslissingen van 23 september 2014 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 162 121.

Op 23 september 2014 nam de verwerende partij de beslissing houdende een inreisverbod van 2 jaar.

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk de aanleiding is geweest voor het afleveren van het inreisverbod, aangezien beide beslissingen op dezelfde dag aan verzoekster betekend werden. Terwijl in de motivering louter wordt verwezen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het inreisverbod en de negatieve beslissing op de regularisatieaanvraag van verzoekster immers op dezelfde dag zijn gegeven.

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoekster.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien, indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, dient zij dit te doen als alleenstaande vrouw.

Uit de recente media blijkt zeer duidelijk dat de situatie zeer onveilig is, bijvoorbeeld omwille van de groepsverkrachtingen die veelvuldig voorkomen. (zie bijlage)

Het is algemeen geweten dat alleenstaande vrouwen niet veilig zijn in India!

Zij heeft jaren volgehouden en steeds opnieuw geprobeerd een leven in veiligheid op te bouwen maar gezien de discriminatie, het seksueel geweld dat er bestaat t.o.v. vrouwen en de zeer grote kans die er bestaat verkracht te worden, zag ze zich genooddakt haar leven in veiligheid te brengen.

Dat zij bovendien haar land van herkomst diende te ontvluchten omwille van haar gewelddadige echtgenoot.

Zij kan nergens terecht en heeft nergens bescherming!

Dat het UNHCR reeds uitvoerig onderzocht heeft of India reële bescherming biedt aan Tibetanen in zijn rapport van maart 2014 en tot de volgende conclusies kwam:

"De Indische overheid voert een zgn. ad hoc-vluchtelingenbeleid en de administratieve verblijfsstatus van Tibetanen blijkt dan ook louter af te hangen van beleidsinstructies, die erg makkelijk gewijzigd kunnen worden, bijgevolg conjunctuurgevoelig zijn en weinig rechtszekerheid bieden."

En:

"... aan het feit dat India geen ondertekenaar is van de Conventie van Genève een meer doorslaggevende betekenis gegeven te worden bij de beoordeling van het 'reële' karakter van de bescherming die de Indische overheid Tibetaanse vluchtelingen biedt dan het CGVS effectief doet. Aangezien er evenmin een geïndividualiseerde effectieve asielprocedure met procedurele garanties bestaat in India..."

En:

"De registratievoorwaarden voor Tibetanen die na 1979 in India aangekomen zijn (...) zijn hoogst onduidelijk en een permanent verblijfsrecht lijkt alvast uitgesloten."

Het mag duidelijk zijn dat India geenszins in aanmerking komt als "een veilig onderkomen" en dat het onredelijk en flagrant onjuist is van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Dat India geenszins een veilig onderkomen kan vormen voor verzoekster.

Bovendien blijkt op geen enkele manier uit de bestreden beslissing dat verwerende partij enige afweging heeft gemaakt m.b.t. het feit dat de zus van verzoekster legaal in België verblijft!

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Wanneer verzoeker dient terug te keren dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat cliënte zich zeer goed geïntegreerd heeft, geen strafbare feiten heeft gepleegd, ... Het mag dan ook duidelijk zijn dat de belangen van verzoekster zwaarder doorwegen.

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien haar zus hier legaal verblijft en zij een familieleven hebben opgebouwd, samen.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel.

Het is bovendien voor verzoekster zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbe t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door al deze elementen niet te onderzoeken! Dat louter om deze reden de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden.

DVZ heeft er echter in gefaald hiermee rekening te houden in haar bestreden beslissing. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verwerende partij stelt dat verzoekster weigert een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoekster heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoekster het leven dat zij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat!

Dat zij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoekster doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen.

Haar langdurig verblijf, haar blijk van integratie, het feit dat verzoekster al geruime tijd niet meer in haar land van herkomst is geweest, het feit dat de zus van verzoekster legaal in België verblijft en het feit dat verzoekster geen strafbare feiten gepleegd heeft, zorgen ervoor dat verzoekster wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!"

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De verzoekende partij stipt aan dat de verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet omdat in de motivering van de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van haar regularisatieaanvraag.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van twee jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. Op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen niet wordt betwist door de verzoekende partij, kan de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen. De verzoekende partij toont niet aan, aan de hand van de loutere verwijzing naar de regularisatieaanvraag zonder de specifieke omstandigheden die zij voor ogen heeft te concretiseren, dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het

administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, waarnaar in de beslissing overigens wordt verwezen, onontvankelijk is verklaard op 23 september 2014. De verwerende partij heeft aldus geoordeeld dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar zouden beletten om een regularisatieaanvraag in te dienen in haar land van herkomst. Gelet op het feit dat er reeds een beslissing genomen was in deze aanvraag ziet de Raad geenszins in waarom de verwerende partij omtrent deze aanvraag en de daarin opgeworpen elementen nogmaals zou moeten motiveren in de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met alle stukken van het dossier en geen onderzoek zou hebben gevoerd met betrekking tot de 'specifieke situatie' van de verzoekende partij. De beslissing is gestoeld op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse en gelet op het feit dat verzoekster zich beperkt tot de opmerking dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, blijkt dat verzoekster met haar algemeen betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij als alleenstaande vrouw niet veilig zal zijn in haar land van herkomst enerzijds omdat het algemeen geweten is dat alleenstaande vrouwen niet veilig zijn in India en anderzijds omdat ze haar gewelddadige man is ontvlucht. Ze meent dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden.

Ook hier kan de Raad de verzoekende partij niet volgen. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de asielaanvraag van de verzoekende partij waarbij ze deze argumenten reeds had aangehaald in beroep door de Raad werd verworpen op 29 april 2014 en dat de Raad in zijn arrest nr. 123 333 reeds heeft gesteld dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt niet terug te kunnen keren naar India. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Tot slot voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden. Zo stelt ze dat de bestreden beslissing geen enkele afweging maakt omtrent het feit dat haar zus legaal in België verblijft. Ze stipt tevens aan dat ze een gezinsleven leidt met haar zus.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt heel duidelijk dat de verwerende partij de afstammingsband met de beweerde Belgische zus betwist. Zo zit in het administratief dossier een stuk waarbij wordt gesteld "volgende elementen werden onderzocht in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet 2) gezins- en familieleden: zou hier een zus hebben, maar dit wordt niet aan de hand van officiële documenten aangetoond; vermeende zus kwam hier aan op 01.05.2007, bijna 5 jaar voor betrokkene, pas sinds 13.08.2014 staan zij op hetzelfde adres ingeschreven -> lijken niet afhankelijk van elkaar + familieband niet aangetoond". Verder wordt hier specifiek over gemotiveerd in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Nu de verwerende partij duidelijk de afstammingsband betwist, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing zou moeten motiveren aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij en haar vermeende zus. Nu het op geen enkele wijze vast staat dat de verzoekende partij een zus heeft in België en dit niet met het minste begin van bewijs wordt aangetoond door de verzoekende partij, maakt zij op dit punt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Ook het loutere feit dat ze hier ondertussen geïntegreerd zou zijn, maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op

het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verzoekende partij verblijft illegaal op het Belgisch grondgebied en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij nooit enig langdurig verblijfsrecht heeft genoten. Ze wist aldus dat haar verblijf op het Belgisch grondgebied precair was en dat de kans er in bestond dat ze het land zou moeten verlaten na afloop van de door haar ingediende procedures om een verblijfsrecht te verkrijgen. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij het eerder opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij, noch in strijd met artikel 8 van het EVRM om aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU